

Bogú! dobro delo bo to, kér ga morete vi, Anton, v svoji domači deželi poskusiti.“

Še pol leta je Anton v Majerjevi hiši ostal, se skerbno ločbe učil, se je rad vsaki dan podzemlic najedel; pa ni gob, ne druge bolezni od te žlahtne jedi dobil.

Stari Majer ga je veliko obrajal; njegova edina hči Marjeta ga je rada vidila. Le besedo bi bil Anton rekel, in njegova žena bi bila, pa celo Majerjevo premoženje njegova dota. Ravno ob tistim časi ga pa izpuštijo, naj zopet lahko v svoj kraj gre. Anton zapusti nevesto, bogastvo in vse dobrote, ki jih je na Nemškem imel, ter se domó poverne k svoji dragi materi, zopet delat in terpét za svojo žlahto, ki je na Francoskim na-nj čakala.

V leti 1766 je Anton v Parizi živel in je viši zdravilčar v kraljevem poslopju Invalidov služil. Velika dragina in pa huda lakota je bila po Francoskim leta, ki se je pisalo 1771. Anton bere neko jutro slavno prašanje visoke šole v mestu Besanson, kakó bi se gospodinstvu pomagalo v tej hudi lakoti in dragini? „Kdo vé kako stvar najti, ki bi na mestu žitne mōke, ravno takó močna, tečna in zdrava bila, njemu bo veliko plačilo.“ Anton ravno to domače vprašanje prebere, kar mož z nogo vrata odpre, in velik jerbas pa polno mavho na tlà postavi, rekoč: „Nàte zdravilske robe, iz Nemškiga, ki so jih od severja včeraj vam pripeljali.“ Teško je bilo, de je nosaču od čela kapalo. Anton jerbas odkrije in v slami pismice najde, ki ga je roka pisala, njemu dobro znana, ter bere leté besede:

„Lehko, de ste Marjetke pozabili; jas pa še pomnim, kar ste nam v Frankfurtu obljubili, in v roko segli, de bote storili iz ljubezni do ubogih ljudi. Pošlem vam mavho in pa poln jerbas podzemlic. Zasadite to drago seme v kako zapušeno pešanco, naj si bo v pesek ali germovje, kakor vam rado. In kedar podzemlice dozori-jo, Prijatelj! razdelite jih med znane uboge ljudi v spomin svoje Marjete.“

(Konec sledí.)

Pridnost potrebna.

Pridnost je vsakimu človeku potrebna in je tudi dolžnost. Dolžan je vsakteri dela svojiga stanu zvesto in pridno opravljati, to Bog zapoveduje, in lastne potrebe nas h pridnosti priganjajo. Posebno potrebna pa je pridnost vsim kmetivavcam, kateri hočejo pošteno in brez skerbí živeti. Če bo kmet pohajal in lenobo pasel takrat, kader je čas kmetiške dela opravljati; če bo v oštarii posédal in popijal takrat, kader je treba orati, kopati in kositi, bo kmalo čutil nasledke svoje nemarnosti in zanikernosti. Revšina se bo v njegovo hišo vlezla in ne bo je z lepo odpravil. Sv. pismo pravi: Kdor svojo zemljo pridno obdeluje, bo veliko žita vkup spravil. — Lena roka revšino prinese, delavna pa bogastvo pridobi. — Lenuh ni hotel zavoljo mraza orati, torej bo poleti ubogajme prosil, in nihče mu ne bo hotel nič dati. — Per vsih svojih delih bodi uren, in nobena bolezen ne bo čez te prišla. — Salomon pravi: Jez sim hodil po njivi lenuha in po vinogradu neumniga možá, in glej vse je bilo polno kopriv, in ternje je zemljo pokrivalo, in kamnita ograja se je poderla. Kader sim to vidil, sim si pač mislil, kakó len človek ravná. On pravi, malo bom še zaspal, še malo bom zadremal, še eno uro bom roke križem deržal in bom počival. Per tej priči pride čez njega pomanjkanje kakor tečaj, in uboštvo kakor orožnik. — O lenuh, pojdi se učit pridnosti od mravlje, in pomisli njene pota, uči se modrosti. Akoravno nima ne učitelja ne oblastnika, si vendar celo poletje skerbno vkupej spravlja, česar pozimi vživa. — Ako ne boš len, bo tvoja žetev kakor studenec prišla, in revšina bo dalječ proč od tebe

bežala. — Pridno delo ohrani človeka pri zdravji, lenoba ga stori bolniga. Kdor v lenobi žíví, jé, brez de bi bil lačin, in pije, brez de bi bil žejin, in takó si napravi bolezen revšino in pomanjkanje! — Kdor neče delati, naj tudi ne jé. — Kdor pridno dela, sladko spí, jesti mu diši in veselo žíví. —

Posebno potrebno je gospodarju in gospodini pridna biti. Če bo gospodar v velikim delu zjutrej dolgo ležal, gotovo tudi sinovi in hlapci ne bodo šli zgodej na delo, radi bodo poležali in se mudili. Če gospodina dolgo leži, tudi hčere in dekcle ne bodo rade zgodej vstajale. Takó se veliko zamudí in veliko škode stori. Kdor dolgo leži, nerad se h delu spustí, še to kar stori, večkrat pokaží. Gospodarji in gospodine bodite pridni, poleti zgodej vstajajte in pokličite svoje mlade podložne h delu, de ne bodo zamudili lepiga časa. Čas, kateri se zgubi, se nikdar več nazaj ne dobí. Res je, od začetka se človeku težavno zdi zjutrej zgodej vstajati, kader se pa navadi mu je veliko ljubši zgodej vstati, kakor se dolgo v postelji valjati.

(Konec sledí.)

Ne bodi skop, pa tudi ne zapravljiv.

Zapravljivost je ravno takó napčna, kakor skopost, desitudi se na to mánj porajta, in se malokdej za greh ima. Zapravljivec se v veliko skušnjáv do krivice postavi: bo tat, goljuf ali pa berač. Iz slabe, zanemarjene gospodarnosti se tudi za otroke in otrok otroke, na duši in na telesu, grozno veliko hudiga izhaja.

Bódi tedej, kdorkoli si, gospodarin in varčin:

1. Misli v mladih letih na prihodnjo starost, in v dobrih dneh na čas potrebe.
2. Delaj z veseljem, in gospodari po pameti z malim, kakor z velikim. Več vinarjev krajcar znese, in več krajcarjev goldinar.
3. Glej bolj na to, de bi malo izdal, kakor pa de bi veliko dobil.
4. Kupúj, česar potrebuješ, ne, česar poželiš.
5. Kar je vredno, de pobereš, nikar iz lenobe ležati ne pústi.
6. Kar pustiš, de se spridi, ti ne bo ne koristi, ne hvale perneslo.
7. Kar si sam narediš, za to ti ni treba plačila dajati.

„Sama predla, sama strila —
Šo nar lepši oblačila.“

8. Manjši škodo odvracaj, če se večí obvarovati hočeš.
9. V igri še nihče ni obogatel, silno veliko jih je pa s tem na beraško palico prišlo.
10. V pravdah se večidel zgubi, tudi če jih dobí.
11. Kjer veliko žlic v skledo séga, jih mora tudi veliko za delo biti.
12. Če jih per hiši več ključ do dнарne skrinjice imá, se bo kmali spraznila.
13. Če je mož igravec ali pijanec, bo žena nadloge terpela.
14. Če je žena sladkosnedna, ali v obleki prevzetna in nečimerna, mož ne bo nikoli dosti perhraniti mogel.
15. Otroci ne vejo, kakó denar obračati: pa se morajo učiti, in od vsakiga krajcarja, ki ga prejmejo, odgovor dati.

Z velikim se bliši —
Per malim se prebí.

Semenj v Ljubljani.

Češpljev semenj v Ljubljani, ki je bil 14. dan Kimovca, je le 3 dni terpel; od kteriga ne moremo reči,